

اصول اعتقادات مسیحی
(C-8)

آیین‌های
کلیسای

فهرست مطالب

آیین‌های کلیسایی.....	ص ۳
آیین‌های مقدس در کلیسای پروتستان.....	۳
تعمید آب.....	۴
عشاء ربانی.....	۹
آیین‌های مقدس در کلیسای کاتولیک.....	۱۳
۱- راز تعمید.....	۱۴
۲- راز تأیید.....	۱۵
۳- راز قربانی مقدس.....	۱۶
۴- راز توبه و مصالحه.....	۱۶
۵- راز تدهین بیماران.....	۱۷
۶- راز انتصاب به مقام کهنات.....	۱۷
۷- راز ازدواج.....	۱۹

نویسنده مجموعه مقالات: آرمان رشدی

آیین‌های کلیسایی

در مقاله C-7، به تفصیل درباره مفهوم و اهمیت و کارکرد کلیسا بحث کردیم. در این مقاله، به بحث درباره آیینهای کلیسا خواهیم پرداخت.

منظور از «آیین» مراسم خاصی است که جدا از کارکردهای عادی کلیسا اجرا می‌شوند، کارکردهایی که در مقاله پیشین مورد اشاره قرار دادیم، یعنی دعا و پرستش، تعلیم و موعظه، مشارکت و رفاقت ایمانداران، و خدمات‌های مختلف کلیسایی. آیینها تشریفات و مراسمی ظاهری هستند که به معانی و مفاهیم باطنی اشاره دارند. به عبارت دیگر، آیینها آداب و رسومی هستند که نمایانگر و مظهر حقایق روحانی می‌باشند.

از آنجا که آیینهای مقدس کلیسایی نزد پروتستانها و کاتولیکها از نظر تعداد و مفهوم متفاوت است، قسمت نخست مقاله را به بررسی آیینهای کلیسای پروتستان اختصاص می‌دهیم و قسمت دوم را به آیینهای کلیسای کاتولیک.

آیین‌های مقدس در کلیسای پروتستان

همه فرقه‌ها و شاخه‌های مذهب پروتستان به دو آیین مقدس کلیسایی معتقدند. این دو آیین همان است که عیسی مسیح در عهدجدید به‌طور مشخص برای کلیسا مقرر فرمود که عبارتند از تعمید آب و عشاء ربانی (یا شام خداوند).

کلیساهای پروتستان که اعتقادات و مراسم خود را فقط محدود به مندرجات کتابمقدس می سازند، فقط همین دو آیین را به جا می آورند. اینک به بررسی هر یک از این دو آیین و معنا و مفهوم آنها می پردازیم.

تعمید آب

پیشینه

قوم اسرائیل از زمانهای دور، طبق شریعت موسی، در مواقع مشخصی غسل می گرفتند تا از نجاسات جسمی طاهر شوند. به این ترتیب، از دیرباز، غسل گرفتن راهی برای طهارت شمرده می شد، طهارت از نجاساتی که گناه نیز به حساب می آمد. بعدها، در دوره ای نزدیکتر به ظهور عیسی مسیح، گروههای دیرنشین یهودی، به مراسم غسل معنایی روحانی و معنوی بخشیدند. این گروهها، دور از جامعه و در دل کوهها زندگی می کردند و برای خود محل هایی شبیه صومعه بنا کرده بودند. آنان وقت خود را به عبادت و مطالعه تورات و صحف انبیا و نسخه برداری از آنها می گذراندند. یکی از مراسم ایشان این بود که هر روز در حوضچه ای که به همین منظور ساخته بودند، غسل می گرفتند. منظور آنها از این عمل این بود که هر روز روح و باطن خود را از آلودگیهای دنیا و گناه طاهر سازند. یهودیان از این گروهها به نیکی یاد می کردند و آنان را انسانهایی وارسته و فرهیخته می دانستند.

تعمید توسط یحیی

در همین زمان و در چنین شرایطی بود که یحیی تعمید دهنده ظهور کرد. پیش از تولد یحیی، جبرائیل، فرشته خداوند، مژده تولد او را به پدرش زکریا داده بود. از همان ابتدا، فرشته به پدر یحیی اعلام داشته بود که زندگی او چیزی جدا و متفاوت از زندگی سایر یهودیان خواهد بود. از اینرو، او وقتی که بزرگ شد، از جامعه دوری جست و در بیابانها در انزوا و خلوت، به عبادت و تقرب به خداوند پرداخت. تا اینکه در وقت معین، به فرمان الهی به اجتماع بازگشت. پیام او به مردم این بود: «توبه کنید زیرا پادشاهی آسمانی نزدیک است.» او مردم را دعوت می کرد تا از گناهان خود توبه کنند و به علامت توبه، غسل تعمید بگیرند. او هدف از تعمید و رسالت خود را چنین بیان داشت: «بعد از من کسی توانا تر از من می آید که لایق آن نیستم که خم شده، دوال نعلین او را باز کنم. من شما را به آب تعمید دادم. لیکن او شما را به روح القدس تعمید خواهد داد» (مرقس ۱: ۷ و ۸).

به این ترتیب، بسیاری از یهودیان نزد یحیی آمدند و از گناهان خود توبه کردند و به نشانه توبه باطنی و قلبی خود، غسل تعمید گرفتند. در واقع، آنها با تعمید گرفتن، که عمل ظاهری و بیرونی بود، نشان می دادند که در قلب و روحشان تغییری صورت گرفته است. آنان در ظاهر، بدن خود را طاهر می کردند تا نشان دهند که درون و باطنشان نیز طاهر شده است. به این طریق، یحیی راه را برای ظهور مسیح هموار ساخت.

تعمید توسط عیسی

در چنین شرایطی بود که مسیح ظاهر شد و مردم را به سوی شناخت واقعی و قلبی خدا و برقراری رابطه‌ای معنوی و درونی با او فرا خواند. او مردم را دعوت می‌کرد که نه دینشان بلکه راه و روش زندگی‌شان را تغییر دهند و از خدا تولدی تازه دریافت کنند. رسالت او این بود که انسانها تبدیل به اشخاصی جدید گردند و طبیعت و شخصیت تازه‌ای بیابند. رسالت او این بود که درون انسان و طرز فکر او دگرگون شود، نه ظاهر و حتی مذهب او! به همین جهت است که عیسی مسیح هیچگونه مراسم و تشریفات مذهبی وضع نکرد، بجز همین دو آیین. زمانی که او این رسالت را با مرگ و قیام خود به کمال رساند، به شاگردان خود مأموریت داد تا پیام این دگرگونی درونی و قلبی را به همه انسانها در همه نقاط جهان برسانند. مسیح فرمود که آنانی که با ایمان آوردن به او، به این دگرگونی و تحول دست می‌یابند، باید این رویداد درونی را با عملی بیرونی و ظاهری نمایش دهند. این عمل ظاهری، همان تعمید است. او در این مورد به شاگردان خود فرمود: «پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و ابن و روح القدس تعمید دهید» (متی ۱۹:۲۸).

به این ترتیب، عیسی مسیح رسم غسل تعمید را به عنوان نشانه ظاهری آن تحول درونی وضع کرد. به همین جهت، آیین تعمید در مسیحیت از مفهومی عمیق و والا برخوردار است. شخص زندگی خود را به مسیح می‌سپارد و در اثر این کار، شخصیت جدیدی دریافت می‌کند و عضو خانواده الهی می‌گردد. تمام اینها، رویدادهایی روحانی و معنوی می‌باشند که با عملی ظاهری، یعنی غسل تعمید نمایش داده می‌شوند.

تعمید به مفهوم مرگ و قیام با مسیح

کتاب مقدس تعمید را به مرگ و قیام شخص با مسیح تشبیه کرده است. کلام خدا در این زمینه می‌فرماید: «یا نمی‌دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم، در موت او تعمید یافتیم؟ پس چونکه در موت او تعمید یافتیم، با او دفن شدیم تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست، ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم» (رومان ۶: ۳ و ۴). به عبارت دیگر، شخصی که تعمید می‌گیرد، این واقعیت را به نمایش می‌گذارد که از لحاظ روحانی همراه مسیح، نسبت به گناه مرده و همراه او برای یک زندگی نوین و مقدس، زنده شده است.

تعمید شهادتی است عام در حضور کلیسا

به منظور آنکه سایر اعضای این خانواده الهی نیز از این رویداد آگاه شوند و در شادی عضو جدید سهیم گردند، او در حضور ایشان تعمید می‌گیرد. به این ترتیب، شخص نوایمان با تعمید گرفتن، به هم‌ایمانان خود اعلام می‌کند که زندگی خود را به مسیح سپرده و تولد تازه یافته است. او با این کار، هم نجات خود را از گناه اعلام می‌کند و هم در مقابل سایر ایمانداران تعهد می‌کند که مسیح را پیروی نماید. این جنبه از تعمید بسیار اهمیت دارد.

تعمید در حضور کلیسا صورت می‌گیرد، یعنی در جمع ایمانداران. می‌توان چنین تعبیر کرد که کلیسا که بازوی اجرایی خدا بر زمین است، شخص نوایمان را در آغوش خود می‌پذیرد و این پذیرش را به خدا اعلام می‌دارد. خدا به کلیسا این قدرت و اختیار را داده تا در مورد هر مسأله‌ای هر تصمیمی که بر روی زمین بگیرد، در آسمان در حضور خدا نیز همان تصمیم مقرر شود. پس وقتی کلیسا شخصی را می‌پذیرد، خدا نیز او را می‌پذیرد و محفوظ می‌دارد و از حملات شیطان در امان نگاه می‌دارد. به عبارت دیگر، کلیسا تعمید و نجات فرد را مُهر

چه کسانی می‌توانند تعمید بگیرند

اما این سؤال پیش می‌آید که چه کسانی می‌توانند تعمید بگیرند. بر اساس تعریفی که از تعمید به دست دادیم، واضح است که فقط کسانی می‌توانند تعمید بگیرند که تحول درونی و رستگاری با خون مسیح را چشیده‌اند. در ماجراهایی که در عهد جدید ثبت شده، فقط به مواردی بر می‌خوریم که افراد بالغ، پس از شنیدن پیام انجیل و ایمان آوردن به آن، غسل تعمید گرفته‌اند. در عهد جدید، هیچ اشاره مستقیمی به تعمید کودکانی که در خانواده مسیحی به دنیا می‌آیند، نشده است.

بنابر این دلایل، برخی از کلیساها (یعنی عمدتاً کلیساهای باپتیست و کلیساهای بشارتی) معتقدند که آنانی که چنین تجربه‌ای را ندارند، نمی‌توانند تعمید بگیرند. در نتیجه، کودکان و افراد نابالغ نیز از نظر کتاب مقدس مجاز نیستند تعمید بگیرند.

اما سایر کلیساها، چه کاتولیک، چه ارتودکس و چه پروتستان، طبق سنتی که از قرن دوم رایج بوده، تعمید کودکانی را که والدینشان مسیحی هستند، مجاز می‌شمارند. این دست از کلیساها اظهار می‌دارند که گرچه تعمید کودکان در عهد جدید مستقیماً تعلیم داده نشده، اما این امر برخلاف کتاب مقدس نیست. همانگونه که در عهد عتیق از دوران ابراهیم، پسرها را به علامت تعلق به قوم خدا ختنه می‌کردند، مسیحیان نیز مجازند کودکان خود را تعمید دهند، نه به عنوان نشانه اطمینان به رستگاری ایشان، بلکه به عنوان امید و پیش‌فرض آن. در ضمن، از آنجا که در اعمال ۱۶: ۳۱ و ۳۴، تمام خانواده آن زندانبان تعمید یافتند، فرض بر این است که کودکان آن خانواده نیز در این تعمید شرکت داشتند.

روش تعمید

همچنین ممکن است سؤال شود که مراسم تعمید به چه صورت است. در انجیل آمده که یحیی در رود اردن تعمید می داد، جایی که آب فراوان وجود داشت. معمولاً چنین استنباط می شود که مراسم تعمید باید در محلی صورت گیرد که تعمیددهنده و تعمیدگیرنده، هر دو وارد آب شوند و تعمیددهنده برای شخص داوطلب دعا کرده، اهمیت مراسم را به او گوشزد کند و سپس او را به نام پدر و پسر و روح القدس در آب فرو برد و بیرون آورد.

فرمول فوق معمولاً فرمول کتاب مقدسی شمرده می شود. اما از شواهد تاریخی چنین بر می آید که از اواخر قرن اول میلادی، در اثر کمبود امکانات، پذیرفته شد که تعمید با ریختن یا پاشیدن یا مالیدن آب بر سر داوطلب نیز انجام شود. به همین جهت، امروزه در بسیاری از کلیساها تعمید بدون فرو رفتن در آب نیز صورت می گیرد.

عشاء ربانی

دومین آیین کلیسایی را عیسی مسیح به هنگام شام آخر وضع کرد. نام این آیین، عشاء ربانی یا در اصطلاح فارسی شام خداوند می باشد.

بنیانگذاری این آیین

شبى که عیسی به دست سران یهود افتاد، شب عید فصّح بود، یعنی مهم ترین عید یهودیان. این عید به یادبود روز آزادی قوم اسرائیل به دست موسی از بندگی در مصر برگزار می شد. در این عید، یهودیان نان فطیر می خوردند، یعنی نانی که بدون خمیر مایه تهیه شده است. همراه این نان، گوشت بره نیز می خوردند، بره ای که به عنوان قربانی به خدا تقدیم شده بود. در چنین عیدی، عیسی آخرین شام را با شاگردان خود صرف می کرد. در فردای آن روز، او می بایست بر صلیب میخکوب شود. بدن او می بایست مانند بره قربانی عید فصّح در راه کفاره گناهان بشر پاره پاره شود و خونش ریخته شود. در واقع، بره عید فصّح فقط سمبولی از کفاره مسیح بود.

در چنین شبی بود که عیسی آیین عشاء ربانی را برای نخستین بار به جا آورد. چگونگی ماجرا را از انجیل متی باب ۲۶ آیا ۲۶ الی ۲۸ نقل می کنیم:

«و چون ایشان غذا می خوردند، عیسی نان را گرفته، برکت داد و پاره کرده، به شاگردان داد و گفت: "بگیرید و بخورید، این است بدن من" و پیاله را گرفته، شکر نمود و بدیشان داده، گفت: "همه شما از این بنوشید، زیرا که این است خون من در عهد جدید که در راه بسیاری بجهت آمرزش گناهان ریخته می شود." بسیار حیرت انگیز است که بره خدا، عیسی مسیح، درست در همان روزی قربانی شد که بره فصّح قربانی می شد. عیسی مسیح مفهوم واقعی عید فصّح، یعنی آزادی

انسان از اسارت گناه و شیطان را تحقق بخشید.

روش اجرای این مراسم

از آن روزگار به بعد، هر گاه ایمانداران گرد هم می آیند، این رسم را به جا می آورند. خادم کلیسا نخست قسمتی از عهدجدید را که مربوط به این رسم است، قرائت می کند و در باره مفهوم و اهمیت آن سخنانی می گوید. سپس نانی را که به این منظور تهیه و تقدیس شده، تکه تکه می کند و پس از دعای برکت، حاضرین تکه ای از نان را برداشته و با احترام در دهان گذارده، می خورند.

پس از آن، خادم جام شراب یا آب انگور (بسته به سنت هر کلیسا) را برداشته، برای آن دعای برکت می کند و جام را میان حضار گردانده، همه از آن می نوشند. در بعضی از کلیساهای امروزی، جامهایی بسیار کوچک تهیه شده و هر کس یکی از آنها را برداشته، می نوشد.

در کلیساهای پروتستان، تعداد دفعات اجرای مراسم عشاء ربانی در هر ماه متفاوت است. اما در کلیسای کاتولیک، این آیین هر روز اجرا می شود.

مفهوم عشاء ربانی

عشاء ربانی معانی و مفاهیم مختلفی دارد که به شرح آنها می پردازیم.

- یادآوری فداکاری مسیح: عیسی پس از انجام این آیین، از شاگردان خواست تا آن را به یادبود او برگزار نمایند تا روزی که مجدداً از آسمان بازگردد. در این آیین، نان مظهر بدن مسیح است، بدن او که بر صلیب مجروح و پاره شد. نان نیز به نشانه بدن او، تکه تکه می شود و میان ایمانداران تقسیم می گردد. شراب نیز مظهر خون مسیح است، خونی که ریخت تا گناهان بشریت را پاک سازد. مسیحیان با شرکت در این آیین مقدس، حقیقت مرگ مسیح را در راه گناهان خود

به یاد می آورند. آنان هر بار که در این مراسم شرکت می کنند، به یاد می آورند که چقدر گناهکارند، اما گناهانشان در اثر فداکاری مسیح بر روی صلیب پاک شد، و اکنون فرزندان خدا هستند. به همین جهت، پولس رسول به مسیحیان حکم می کند که به هنگام شرکت در این آیین، مراقب باشند که زندگی شان شایسته این فداکاری باشد. کسی که با زندگی ناشایسته در این آیین شرکت کند، نشان می دهد که معنی و مفهوم بدن مسیح و فداکاری او را درک نکرده است.

● **نشانهٔ عهد جدید:** شرکت در مراسم عشاء ربانی یادآور این حقیقت است که خدا به واسطهٔ خون عیسی مسیح، میثاقی نو با بشر بست. طبق این میثاق (عهد)، انسان نه به واسطهٔ تشریفات شریعت و مراسم مذهبی و قربانیها و زیارتها و صدقات و سایر کارهای نیک مذهبی، بلکه به واسطهٔ فداکاری مسیح بر روی صلیب، به رایگان آمرزیده شده، به خانوادهٔ الهی می پیوندد.

● **یادآوری بازگشت مسیح:** هر بار که مسیحیان در این مراسم شرکت می کنند، به یاد می آورند که عیسی روزی باز خواهد گشت. او فرمود که مسیحیان این آیین را به جا آورند تا روزی که او بازگردد.

● **یکی شدن با مسیح و مسیحیان:** شرکت در این مراسم و خوردن و نوشیدن بدن و خون مسیح، به معنی شراکت و یکی شدن با اوست. در ضمن، از آنجا که همهٔ ایمانداران در کلیسای محلی، از همان نان و شراب می نوشند، در واقع اعلام می کنند که با یکدیگر نیز شراکت و رفاقت دارند.

مسألهٔ حضور مسیح در نان و شراب عشاء ربانی

در میان کلیساهای کاتولیک و پروتستان بر سر چگونگی حضور مسیح در عناصر عشاء ربانی، یعنی نان و شراب، اختلاف نظر هست. ذیلاً این اختلافها را به اختصار شرح می دهیم.

● **اعتقاد کلیسای کاتولیک:** کلیسای کاتولیک معتقد است که نان و شراب در این مراسم (که کلیسای کاتولیک آن را "راز قربانی مقدس" می‌نامد) واقعاً تبدیل به بدن و خون مسیح می‌گردد. این امر زمانی رخ می‌دهد که کشیش با قدرت روح القدس، این عناصر را برکت می‌دهد. نان و شراب گرچه ظاهر و طعم خود را حفظ می‌کنند، اما عملاً تبدیل به بدن و خون مسیح می‌گردند. از اینرو، آیین یا راز قربانی مقدس در نیایش کاتولیکها مکانی مرکزی و بسیار حساس دارد، چرا که مستقیماً منتقل‌کنندهٔ برکت و فیض مسیح به فرد ایماندار می‌باشد. این اعتقاد، «تبدیل جوهر» نامیده می‌شود.

● **اعتقاد کلیسای لوتری:** مارتین لوتر، پیشگام نهضت اصلاحات و مذهب پروتستان در قرن شانزدهم، این نظریه را تعدیل کرد و اظهار داشت که جوهر این عناصر عملاً تبدیل به بدن و خون مسیح نمی‌شود، اما تمامیت مسیح، بدن و خون او، «در» این عناصر و «تحت» آنها و «همراه» آنها حاضر است. به همین دلیل، خود نان و شراب تغییر ماهیت نمی‌دهد، ولی به خاطر حضور مسیح «در آنها» فرد مسیحی با خوردنشان، با مسیح شریک می‌شود.

● **اعتقاد کلیسای اصلاح شده:** کلیساهای اصلاح شده (کالونی) معتقدند که مسیح به شکل روحانی و نه فیزیکی در عشاء ربانی حضور دارد. طبق تعلیم ژان کالون، عشاء ربانی مُهر تأییدی است بر آن کاری که خدا برای ایمانداران انجام می‌دهد. برکات و اثرات قربانی مسیح بر صلیب به واسطهٔ قدرت روح القدس در عشاء ربانی حاضر است و به مؤمنین منتقل می‌شود.

● **اعتقاد زوئینگلی:** زوئینگلی، کشیش سوئیسی، و یکی از پیشگامان نهضت اصلاحات و معاصر لوتر، منکر هر نوع حضور فیزیکی مسیح در عناصر عشاء ربانی شد. او تعلیم می‌داد که مسیح فقط در ایمان مؤمنین حاضر است. طبق تعلیم او، عشاء ربانی فقط نشانه یا مظهر مرگ مسیح است و یادگاری است

از آن. ایمانداران با شرکت در آن، ایمان خود را اعتراف می‌کنند. خوردن عناصر عشاء ربانی فقط بیانگر ایمان فرد است به مسیح و عمل نجات‌بخش او.

آیین‌های مقدس در کلیسای کاتولیک

کلیسای کاتولیک اهمیت بسیاری برای آیین‌ها قائل است. در کاتولیسیزم، آیین‌ها را «رازهای کلیسایی» می‌نامند. این اصطلاح در زبان لاتین sacramentum می‌باشد که برای واژه یونانی mysterion به کار رفته است، به معنی راز. اما در معنای متداول آن، راز کلیسا (sacramentum) عبارت است از یک عمل ظاهری و قابل رؤیت که مسیح مقرر کرده تا نشانی باشد از یک تعهد درونی و روحانی.

طبق اعتقاد کلیسای کاتولیک، کلیسا خودش نشانی است از محبت و نزدیکی خدای نهان به انسان. راز واقعی خود کلیسا است که از آن تمامی رازها (آیین‌ها) جاری می‌شود به سوی کسانی که معترفند به ایمانی که کلیسا از زمان رسولان تا کنون امانت‌دارش بوده است. کلیسا آن راز یا نشان و ابزار مشارکت و رفاقت انسان با خدا و با هموعان خود می‌باشد.

اینچنین کلیسایی، هفت راز (آیین) را به جا می‌آورد که میراث عیسی مسیح است. این رازها مستقیماً به زندگی و ایمان هر فرد مربوط می‌شود. در این رازها و از طریق آنهاست که مسیح خود را به انسان می‌بخشد. با دریافت چنین عطا‌هایی است که انسان در ایمان و امید خود استوار می‌شود و از محبت خود به دیگران و از محبت دیگران نسبت به خویشان اطمینان می‌یابد. این هفت راز کلیسایی به شرح زیر می‌باشند.

۱- راز تعمید آب

اعتقاد کاتولیکها در مورد تعمید آب، همانند پروتستانها، بر خود عهد جدید استوار است، با این تفاوت که کلیسای کاتولیک برای راز تعمید قدرتی فراتر از پروتستانها قائل است. در تعمید است که آموزش گناهان فرد به طور قطع عملی می شود و او وارد زندگی جدیدی با برادران و خواهران ایمانی خود می گردد. در حالیکه پروتستانها بخشایش گناهان را مربوط به لحظه ای می دانند که شخص توبه کند و به مسیح ایمان آورد. برای پروتستانها تعمید فقط نشانه ظاهری این ایمان و دگرگونی زندگی است.

در مذهب کاتولیک لاتین آیین تعمید را اسقف یا کشیش یا شماس می توانند انجام دهند. در صورت نیاز، هر کسی حتی اگر خودش تعمید نیافته باشد، می تواند آیین تعمید را به جا آورد، به شرط آنکه نیتش انجام کاری باشد که کلیسا از تعمید در نظر دارد و این عمل را با فرمول تعمید تثلیثی (به نام اب و ابن و روح القدس) انجام دهد. علت مجاز داشتن این امر، اهمیت دادن به اراده خدا برای رستگاری جهان و نیاز به تعمید برای دریافت این رستگاری می باشد.

روش تعمید به این شکل است که تعمیددهنده آب را سه بار بر سر داوطلب می ریزد و در همان حال می گوید: «من تو را در نام پدر و در نام پسر و در نام روح القدس تعمید می دهم.»

۲- راز تأیید

تأیید «راز ورود به دوره بلوغ سنی» است. این آیین در مورد کسانی به جا آورده می شود که در کودکی تعمید گرفته اند و والدین و پدرخوانده ایمانی شان از جانب آنان اعتراف ایمان کرده اند. اینک این کودکان که به سن بلوغ رسیده اند

و برای زندگی و اعمال خود مسؤولیت می‌پذیرند، خودشان باید به ایمانِ کلیسا لبیک بگویند، کلیسایی که در آن تعمید یافته‌اند. ایشان به این ترتیب، به مسیح لبیک می‌گویند تا برای او و ایمانش بایستند؛ همین‌طور به کلیسا لبیک می‌گویند تا برای آن شجاعانه بایستند و برادران خواهران ایمانی خود را همراهی کنند. کودکانِ تعمید یافته‌ای که آیین تأیید را به‌جا نیاورند، عضو کلیسای کاتولیک به حساب نمی‌آیند.

افرادی که در بزرگسالی در کلیسای کاتولیک تعمید می‌گیرند، در همان لحظه نیز آیین تأیید را به‌جا می‌آورند و در آیین عشاء ربانی شرکت می‌کنند و رسماً به کلیسا می‌پیوندند.

راز تأیید همانند تعمید، برکتی روحانی برای روح ایماندار به‌همراه می‌آورد. از طریق این آیین، روح‌القدس شخصِ تأیید شده را قادر می‌سازد تا نمک جهان و نور عالم باشد (متی ۵: ۱۳-۱۴) و با زندگی خود بر مسیح شهادت دهد و همگان تصدیق کنند که این گفتار و کردار مسیحی است.

۳- راز قربانی مقدس (عشاء ربانی)

راز قربانی مقدس کانون و قلب تمامی مراسم کلیسای مسیح است، زیرا از طریق آن، کلیسا هر روزه در تمام نقاط جهان حکم مسیح را به‌هنگام شام آخر اطاعت می‌کند که فرمود: «این را به یاد من به‌جا آرید».

همانگونه که در بخش عشاء ربانی در کلیسای پروتستان توضیح دادیم، اهمیت این آیین در کلیسای کاتولیک به این جهت است که معتقدند نان و شراب تبدیل جوهر و ماهیت داده، واقعاً مبدل به بدن و خون مسیح می‌شوند. خادم کلیسا با اجرای این آیین، عملاً به خدا قربانی مقدسی می‌گذراند که بدن و خون مسیح باشد. شرکت‌کنندگان در این آیین نیز عملاً و واقعاً در بدن و خون مسیح

شریک می شوند. و این غایت برکتی است که خدا از طریق کلیسا به انسان می بخشد.

در کلیسای کاتولیک، فقط کسانی مجازند در این آیین شرکت جویند که رسم تأیید را گذرانده باشند و عضو کلیسای کاتولیک باشند.

۴- راز توبه و مصالحه

در این آیین، مسیحیان به گناهان خود اعتراف کرده، تقاضای بخشایش می نمایند. در آغاز مراسم عبادتی کلیسا، مسیحیان به صورت گروهی اعتراف کرده، چنین می گویند: «من اعتراف می کنم به خدای قادر مطلق و به شما، برادران و خواهرانم، که من به واسطه تقصیر خودم گناه کرده ام، در افکار و گفتار و در آنچه کرده ام و در آنچه در انجامش قصور ورزیده ام. و از مریم مبارک، آن همیشه باکره، و از همه فرشتگان و مقدسین، و از شما برادران و خواهرانم درخواست می کنم که برای من نزد خداوند خدای ما دعا کنید.»

کشیش نیز بخشایش گناهان را اعلام کرده، می گوید: «خدا، پدر رحمت ها، به واسطه مرگ و قیام پسرش جهان را با خود مصالحه داده و روح القدس را برای آمرزش گناهان ما به میان ما فرستاده است. باشد که خدا از طریق خدمت کلیسا، به شما آمرزش و آرامش عطا فرماید. من بدینوسیله، شما را به نام پدر، و به نام پسر، و به نام روح القدس، از گناهانتان آزاد می سازم.»

۵- راز تدهین بیماران

در پیروی از نمونه عالی عیسی مسیح، کلیسا امروز نیز به درد بیماران می رسد. کشیش با فرد بیمار و برای او دعا می کند. آنگاه او را با روغن مقدس بر پیشانی و دستانش تدهین می نماید و برایش دعا می کند. شخص بیمار آنگاه

می تواند قربانی مقدس را از کشیش دریافت دارد.

۶- راز انتصاب به کهنات (دستگذاری)

در یک معنا، کلیسای عیسی مسیح قوم مقدس و کهنات ملوکانه می باشد؛ هر ایمانداری کاهن است. اما کلیسا به عنوان جامعه ایمانداران نیاز به سخنگویانی دارد که با قدرت مسیح و محبت او فراخوانده شده اند تا وحدت کلیسا را حفظ کنند و ناظر بر خلوص کلی ایمان باشند. خدمت کهناتی کلیسا از سه مقام تشکیل یافته است: اسقفان، کشیشان، و شماسان.

● **اسقف:** اسقف بر بخشی از کلیسا نظارت دارد که «حوزه اسقف نشین» نیز خوانده می شود (یعنی یک منطقه جغرافیایی که در آن چندین کلیسا وجود دارد. اسقف ناظر بر فعالیت چندین کلیسا می باشد). اسقف مسؤول انتصاب و دستگذاری کشیشان و شماسان می باشد. اسقف اول از میان اسقفان، اسقف رُم است که پاپ خوانده می شود. او جانشین پطرس است که مسیح گله را به او سپرد (یوحنا ۲۱: ۱۵-۱۷).

پطرس که از سوی مسیح به عنوان رسول اول از میان رسولان منتصب شد، با سایر رسولان در اتحاد کامل به سر برد؛ به همان شکل، پاپ نیز در مقام جانشین پطرس، با سایر اسقفان در مقام سایر رسولان، در اتحاد کامل به سر می برد. پاپ در مقام نماینده عیسی مسیح و شبان تمام کلیسا، ضامن و بنیان اتحاد کلیسا می باشد. مجمع اسقفان فقط در اتحاد با پاپ می تواند اعمال قدرت نماید. پاپ بعضی از اسقفان را به عنوان مشاورین نزدیک خود منصوب می کند و ایشان در امور پاپ خدمت می کنند. این دسته از اسقفان را «کاردینال» می نامند. اسقفان را پاپ تعیین می کند. ایشان اقتدار و انتصاب خود را از طریق تدهین و دستگذاری یک اسقف دیگر دریافت می دارند. فقط مردان مجرد می توانند به مقام اسقفی

برسند.

هرگاه که مشکل یا مناقشه‌ای در امور کلیسا درگیر شود، پاپ کلیه اسقفان را برای تشکیل یک شورا فرا می‌خواند. در طول تاریخ، ۲۱ شورای کلیسایی تشکیل شده است که آخرین آن، از سال ۱۹۶۲ تا ۱۹۶۵ به طول انجامید و به «شورای واتیکان دوم» معروف است. مصوبات شوراها برای تمام کلیساهای کاتولیک لازم‌الاجرا است.

● کشیش: کشیش را اسقف به این مقام منصوب می‌کند. خدمت کشیش نظارت بر امور یک کلیسای محلی است. او موعظه کرده، پیام انجیل را تشریح می‌نماید، راز قربانی مقدس را به جا می‌آورد، و سایر رازها و آیین‌ها را انجام می‌دهد. کشیش جدید متعهد به اطاعت از اسقفش می‌باشد.

هم کلیسای کاتولیک و هم کلیسای ارتودکس معتقدند که اراده مسیح این است که فقط مردان به این خدمت منصوب شوند. در کلیسای کاتولیک فقط مردان مجرد می‌توانند به خدمت کشیشی منصوب گردند.

● شماس: خدمت شماس کمک به کشیش است. ایشان را اسقف به این خدمت منصوب می‌نماید. شماسان اجازه اجرای آیین قربانی مقدس یا آمرزش گناهان به هنگام اعتراف را ندارند. وظیفه ایشان خدمت به فقرا در جامعه، کمک در اجرای نیایش و عبادت کلیسایی، و کمک به کشیش است. مردان متأهل نیز می‌توانند به مقام شماسی منصوب شوند.

۷- راز ازدواج

در مذهب کاتولیک، ازدواج به خاطر قداستش و به خاطر طرحی که خدا برای خانواده دارد، جزء آیین‌های مقدس کلیسایی قرار دارد. بر اساس تعلیم عیسی مسیح، ازدواج عهد و میثاقی است دائمی (مرقس ۹:۱۰) و طلاق را در آن راهی

نیست. این امر ممکن است برای بسیاری دشوار بنماید، چرا که شکی نیست بسیاری از زوجها ممکن است از یکدیگر سرخورده شوند و محبتشان به خاطر بسیاری از مسائل به سردی گراید و به این ترتیب، ازدواجشان با شکست مواجه شود.

اما حتی در چنین شرایطی، مسیحیان باید اطمینان داشته باشند که خدا و کلیسایش محبت خود را از او دریغ نمی‌دارند.